

i de privilegerede Blade, og ligeledes kan indrykkes Bekendtgørelser fra Institutioner og Selskaber, hvis Statutter ere stadfæstede af Regeringen — altsaa en ganske tilsvarende Ordning som den, der her er foreslaaet. Dette Forslag blev foruden af Forslagsstilleren varmt anbefalet bl. a. af Orla Lehmann, der jo som Amtmand gennem en lang Aarrække ude i Provinserne havde haft Lejlighed til at se, hvor forældet den daværende Ordning var. Orla Lehmann mindede under Forhandlingerne om, hvor urimeligt det var, at de Mænd i Vejle, der ønskede at have Adgang til at se disse retslige Bekendtgørelser, i den Anledning skulde holde et lokalt Blad fra en saa fjernliggende lille By som Ribe. Ændringsforslaget, som altsaa blev varmt anbefalet saavel af Carl Ploug som af Orla Lehmann, blev imidlertid ikke vedtaget den Gang. Regeringen modsatte sig det, idet den mente, at sammen med en Lovtidende burde denne Ordning ikke gennemføres; den burde være en Sag for sig selv. Et Par Samlinger senere, i 1872, fremsatte derefter Regeringen i det andet Ting „Forslag til Lov om Forandring i Bekendtgørelsesmaaden for retslige og lignende Bekendtgørelser“. I dette Lovforslag findes ogsaa i § 3 Forslag til en lignende Ordning som den nu foreslaaede, idet § 3 lyder saaledes: „Vælger Indenrigsministeren at lade ovennævnte retslige Kundgørelser og officielle Meddelelser indrykke i en ved offentlig Foranstaltning udgiven Tidende, sker Optagelsen af disse efter en billig Takst, der fastsættes og offentliggøres af Indenrigsministeren, som endvidere bestemmer de øvrige Vilkaar, derunder en billig Abonnementspris for Tidenden“. Ærede Medlemmer ville saaledes se, at dette Spørgsmaal allerede for en længere Aarrække tilbage har beskæftiget saavel Regeringen som ogsaa Tingene. Forskellige Forslag derom have været fremme. Man har allerede i Tresserne og i Begyndelsen af Halvfjerdserne indset, at den overlevede Ordning, der maaske har kunnet være hensigtsmæssig eller rimelig i gamle Dage, da Forholdet med Hensyn til Pressen jo var ganske anderledes, nu er i høj Grad forældet, og at der bør findes en anden Løsning. Der er jo ingen Tvivl om, at for Publikum og for den Del af Forretningsverdenen, som maa være vis paa altid at have set, hvad der fremkommer i disse retslige og officielle Bekendtgørelser, er det ganske anderledes bekvemt at have dem samlede paa et Sted, at vide, at der er et Blad, hvori man ikke kan overse nogen af

dem, men hvor man har dem alle samlede. Det vil ogsaa blive langt billigere. Man har i Norge indført den samme Ordning, og de officielle Bekendtgørelser ville jo saa nogenlunde blive de samme og have den samme Udstrækning her som der. Det er et lille Blad af passende Format, som koster 1 Kr. Kvartalet, hvor alt er samlet, saaledes at man ikke behøver at søge noget i Provinsblade fra fjernliggende Byer, Blade, som man ellers ikke har nogen Lejlighed eller Trang til at læse eller holde. Jeg skal anbefale dette Lovforslag til det høje Tings gunstigste Modtagelse. Som det høje Tings Medlemmer se, er det en Sag, der allerede for lang Tid siden har beskæftiget Lovgivningsmagten, og den mellemliggende Tid har sikkert yderligere vist, at det Forhold, vi have nu, er forældet, og at det vil være til stor Lettelse og Bekvemmelighed for Publikum, hvis det kan ændres og omordnes paa den Maade, som foreslaas i det foreliggende Forslag.

P. G. C. Jensen: De historiske Oplysninger, den ærede Minister gav om, hvad der var passeret i denne Sag tidligere, vare mig fuldkomment bekendte, og jeg skal gøre nogle enkelte Tilføjelser. Navnlig skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at da Sagen blev forhandlet her i Rigsdagssamlingen 1869—70, var det samtidig med Lovforslaget om Udgivelse af en Lovtidende og en Ministerialtidende, og den Tanke var oppe den Gang, om man ikke skulde benytte Ministerialtidende til at være et saadant Blad, hvori alle retslige og andre offentlige Bekendtgørelser kunde indrykkes. Det fandt man imidlertid ikke var hensigtsmæssigt, og ærede Medlemmer ville jo ogsaa vide, at man — jeg kan sige lykkeligvis — kom bort fra den Tanke, saaledes at Ministerialtidende ikke kom til at indeholde saadanne retslige Bekendtgørelser; der jo i Reglen ere af en temmelig efemer Natur og ikke ret vel egne sig til at optages i et saadant Blad. I øvrigt var man den Gang inde paa, at man skulde lade de daværende Stiftstidenders Privilegier bestaa, indtil Privilegierne udløb, og at indrømme „Berlingske Tidende“ et lignende Privilegium for Sjællands Stift, at betragtes som Stiftstidende for Sjællands Stift. — Senere blev der i 1871 indbragt 2 Lovforslag af Folketingsmændene Schjørring og Geert Winther, som gik ud paa, at der skulde betales en Afgift af de Tidender, hvori retslige Kundgørelser skulde indrykkes. Og endelig blev der i 1872 af Indenrigsminister Fonnesbech indbragt et For-